

det kirkelige Udvalgs Medlemmer. Det fremgaar i øvrigt allerede deraf, at dette i Beretningen har antydet, paa hvad Maade det kunde tænke sig, Lønningerne kunde nedskrives i dette Tilfælde. Udvalget har haft en Forstaaelse af, at de økonomiske Forhold er uhyre vanskelige, ikke blot Statens økonomiske Forhold og de økonomiske Forhold ude omkring i Landet, men ogsaa Forholdet med Hensyn til de kirkelige Ligninger og Kirkeskatten. At Kirkeskatten i de senere Aar er steget i den Grad, som det er sket, var i høj Grad egnet til ogsaa indenfor den Forsamling at vække Opmærksomhed for, at der skal udvises Økonomi. Udvalget har ogsaa haft sin Opmærksomhed henvendt paa at skabe Betingelser for en stærkere Økonomi.

Imidlertid har Ministeren disse Forhold valgt den Vej fuldstændig at blive ved den gamle Lønningsordning og de gamle Lønningssatser. Der er dog foretaget den Forbedring, at der er kommet nogle faa Embeder til i 1ste og 2den Lønningsklasse, idet nu $\frac{1}{4}$ af Embederne skal være i 1ste Lønningsklasse og $\frac{3}{8}$ i henholdsvis 2den og 3die Lønningsklasse. Desuden er der givet nogle Lempelser over for Anciennetetsberegningen, navnlig for Præster, som har haft en Gerning udenfor den egentlige Præstegerning.

Som Begrundelse for at blive ved de bestaaende Lønningsklasser og den bestaaende Lønningsordning har den højtærede Kirkeminister i Bemærkningerne til Lovforslaget udtalt: „Hvad man end vil mene om de nuværende Præstelønninger, og selv om man kunde ønske i alt Fald paa visse Punkter at kunne gøre dem rigeligere — en Del er der dog hjulpet paa Lønningsloven af 4. Oktober 1919 ved Tillægsloven af 1. April 1921 —, vil man sikkert fra alle Sider kunne mødes i Enighed om den beklagelige Kendsgerning, at de nuværende Tider med den overalt herskende Usikkerhed i de økonomiske Forhold ikke er egnede til at fremkomme med Forslag om væsentlige Forbedringer.“ Jeg tror, at denne Udtalelse af den højtærede Minister vil vi vist desværre alle være nødt til at give vor Tilslutning. Jeg tror ogsaa, det vil forstaaes i Præsternes Rækker, at Øjeblikket ikke er inde til at vente en Lønforhøjelse.

Situationen er jo den, at Industrien for en stor Del holder inde med Arbejdet, fordi den ikke har nogen økonomisk Basis for at fortsætte Arbejdet og give de Lønninger, som kan være tilfredsstillende for Arbejderne. Vi ser mange, ja, over hundrede Tusinde Arbejdere gaa ledige, fordi det ikke kan betale sig at sætte Arbejde i Gang. I

Landbruget er det saaledes, at ikke mindst de unge, som har det største Initiativ og Mod til at tage fat, med Angst ser sig om efter et Lyspunkt, der kan give dem Haab om, at de kan fortsætte deres Arbejde og bevare deres Hjem. Jeg tror, at alle er klare over, og at ogsaa Præsterne indrømmer, at det ikke er ubetimeligt at sige, at nu er Øjeblikket ikke til Lønforhøjelser.

Med Hensyn til det Punkt, at der ikke er foreslaaet nogen Ændring i Systemet, siges det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det maa anses for uheldigt saa kort efter, at der er givet en Lønningslov, at træffe gennemgribende Ændringer i hele dens System, og at den ønskede Ordning vilde føre til en saadan Udbetaling af personligt Tillæg, at det vilde forrykke den økonomiske Basis en Del. Ihvorvel jeg vilde have ønsket, at vi kunde have imødekommet Præsterne noget paa dette Punkt, vil det dog vist være rigtigt at lade den Sag ligge for Øjeblikket. Hvis vi i en nær Fremtid faar lysere Tider og økonomisk Opgang, kunde jeg tænke mig Spørgsmaalet taget under Overvejelse; det var i alt Fald noget, forekommer det mig, som ikke kunde afvises.

Da Lønningsloven og Lønsatserne i det hele er det samme, som er kendt, skal jeg ikke gaa i Enkeltheder, men vil kun standse ved nogle af de Punkter, som jeg er kommet til at overveje. § 14 indeholder en Bestemmelse, som ogsaa findes i den nuværende Lov, og som gaar ud paa, at naar en Præst har været mindst 10 Aar i sit Embede, kan der under visse Omstændigheder træffes Bestemmelse om, at Lønningen kan hæves op i en højere Klasse, vel at mærke paa den Betingelse, at den forøgede Udgift lægges paa Sognemenigheden. Jeg er fuldstændig indforstaaet med denne Tanke og billiger den, og jeg mener, at det i mange Tilfælde kun vilde være baade smukt og rigtigt, at en Præst ikke skal flytte af økonomiske Grunde. Men det forekommer mig, at der er en bedre Vej, nemlig Frivilligheden; saa tror jeg, Forholdet i saadanne Tilfælde helt og holdent vilde blive smukt til begge Sider. Jeg kunde udmærket tænke mig og ved af Erfaring, at der er Præster, der er saadan stillet, at de er nødsaget til at flytte. Men hvis en saadan Præst virkelig gør en Gerning i sin Menighed, vil man tidt sige som saa: Vi maa beholde vor Præst, og det maa vi skaffe Midler til. Og hvis man saa skaffer de Midler ad Frivillighedens Vej, vilde man efter min Mening gaa den rigtige Vej. Der kan ganske vist imod dette gøres den Indvending, at Præsten, der rykker op